

ΕΔΩ ΚΑΙ ΕΝΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΑΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Η «οικία Κλεάνθους» και το «Οθώνειον Πανεπιστήμιον». Τα κωμικοτραγικά των έγκλημάτων. Ο άνεκδιήγητος ιατροφιλόσοφος Λευκίας ο Φιλιππουπόλιτης. Οι πρώτοι φοιτητάι και ο πρώτος διδάκτωρ. Το ιστορικό της πρώτης φοιτητικής ταραχής. Το χτίσιμν του Έθνικου Πανεπιστημίου και δυά ανέκδοτα του Κολοκοτρώνη, κλπ.

Το έθνικόν μας Πανεπιστήμιον έχει περιέργη και ενδιαφέρουσα ιστορία. Θα διηγηθούμε τα κυριώτερα βήματα της :

Στά 1832 ή Έκπαιδευσίς μας βρισκόταν σέ έλαεινή κατάσταση. Δέν υπήρχαν στην Ελλάδα παρά λίγα δημοτικά σχολεία και τρία Γυμνάσια ένα στο Ναύπλιο—το πρώτο που ιδρύθηκε—ένα στις Αθήνας και το τρίτο στη Σόφια. Ακριβώς την εποχή εκείνη, μερικί νέοι έπιστήμονες, που έγυρισαν από την Εύρώπη, άρχισαν να σκέπτονται πώς θα μπορούσε να ίδρυθή Πανεπιστήμιον και στην Ελλάδα. Οι νέοι αυτοί ήταν ο Άλέξ. Ραγκαβής, ο Γ. Γεννάδιος, ο Βούρος, ο Σχινάς, ο Κοντογόννης και άλλοι. Κατά το Σεπτέμβριον του 1834 ή Κυβέρνησις υπέβαλε στο Βασίλει το πρώτο Διάταγμα «περί σπουδάσιων Πανεπιστημίου», άλλ' ο Βασίλεις το έπείσθη άνυπόγραφον. Μετά τρία έτη, ή τότε Υπουργός της Παιδείας έκανε ζωηρές ενέργειαι στο Παλάτι και κατάρθεσε να πείση τον Όθωνα να ύπογραφή το ιδρυτικό Διάταγμα.

Οι πρώτοι Πανεπιστήμιον έρχομένους ένα στίτι κάω άτ' την Αρσινόη και καλλίτερον του καιρού έκείνου, ή λεγομένη «οικία Κλεάνθους». Ο Κλεάνθης αυτός ήταν ονομαστές αρχιτέκτων και άρκετά πλούσιος Αθηναίος. Το στίτι του όμως αυτό χαρακτηρίζεται από ένα χρονιόγραφο «βαρύ και άκομμο οικοδομημα με εύρειαν αύλην και πέρας άγροίς». Πρώτος Πρωταίος διορίστηκε ο Κ. Σχινάς. Υπό την επίβλεψιν του άρχισαν ή σχετικέ έπισκευέ, και ένα δωμάτιον έσυγγράστηκε γιά την Πρωτανεία. Η έπισκευέ έτελείονταν γρήγορα και στις 7 Μαΐου 1837 έγιναν επίσημας τά έγκαινια του πρώτου Έλληνικού Πανεπιστημίου.

Από πολύ πωσί είχε μαζευτεί στο στίτι του Κλεάνθους πλήθος κόσμου, ή γιά την άξιόβια όλν οι κάτοικοι της μικρής τότε πρωτεύουσας, οι άντιπρόσωποι των ξένων κρατών, ή ίεροσ Κλήρος και πλήθος κυρίες. Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης πήγε με λαμπρή στολή, με άσημάγματα, περιτομίζόμενος από τά παλληγάρια του, και θέλησε να μη με όλους μέσα, αλλά του παρετήρησαν ότι ο μικρός χώρος δέν έπάρκει μια τέτοια στρατιωτικη επίδειξι και ο Στρατηλάτης έμπηξε μόνος. Τά παλληγάρια παρετάχθησαν έξω, τιμητική φρουρά !

Στις 11 π. μ. ακριβώς κανονιοβολισμοί άνήγγειλαν την άφιξι του Βασιλέως. Ο νεαρός Όθων λαμπράς μέσα σε φωρία στολή, έφιππος, άκολουθούμενος από τους ύπασσιας του έφιππους, και από φρουρά λοχαγόρων, ενδ μπροστά επήγινε μουσική παιανίζουσα θούρια, έφθασε στο Πανεπιστήμιον. Ο Λόος ύπεδέχθη τον Βασίλει με άζωγάτην ένθουσιασμό.

Ο Αρχιεπίσκοπος Άτικίης έψαλ' τον άγιασμό, ή Πρωταίος προσεφώνησε τον Βασίλει με λίγα λόγια και έπειτα άνέβησε στο πρόχειρον βήμα ή όρισμένος υπό της Συγγλήτου ρήτορα της ήμέρας Κ. Βάρβας, ή όποιος έξεφώνησε τον πανηγυρισμό. Μετά τούτον όμίλησε ή καθηγητής της Ιατρικής Άναστάσιος Γεωργιάδης Λευκίας Φιλιππουπόλιτης. Και τότε συνέβη το έξης νόστιμο έπεισόδιο.

Ο καθηγητής αυτός ήταν άξιόπεριεργος και άνεκδιήγητος τύπος ιατροφιλόσοφου. Σπουδασμένος άνθρωπος, μαθημένος με τις συνήθειαι των Ευρωπαϊκών Πανεπιστημίων, έλαβε τη γενναία άποφαι να παρουσιασθή στο βήμα με την παλιά του άκαδημαϊκή στολή που φορούσε στις τελετές της Εύρώπης. Δηλαδή, χαμηλέ, γυαλιστερές γοβές, κάλσες μεταξωτές φιλές, μαύρο κοντό παντελονάκι, σπαθί στο πλευρό και τριγωνικό διπλωμενο καπέλλο. κάτω από τη μασιάλη του. Στις πλάτες του είχε ρίξει την πατροπαράδοτη άκαδημαϊκή κωσίδα των Γερμανών προσεφόνων !

Ο σύγχρονός του περιηγίτης Λουδοβίκος Ρός—που ήταν στην τελετή μας έξιστορεί την έντύπωση που έκανε ή έμφανίσις του αυτή στο βήμα : Μέσα στη στενή αίθουσα της τελετής, σε μικρή, κάπως ψηλοτερη έξέδρα, στεκόταν ή Βασίλεις σοβαρός, ή ρήτορας στο πλευρό του, πίσω του οι νέοι καθηγητάι και μπροστά οι πρώτοι λόγοι φοιτητάι και οι θεατάι, όσους έχωρούσε ή σάλα.

Ο ιατροφιλόσοφος ρήτορας έδει όμη κάπως άστεία. Φαίνεται ότι ή μακαρίσις ή Λευκίας τόσούτα, γιαι ή μύτη του ήταν κωτακόκκινη και προσημένη και τά μάτια του σαν μπομπόλια. Αρχίζει λοιπόν το λόγο του με όρμη και πάθος, όπως τό συνήθιζε. Λέει, λέει, και στον έπίλογο του παρακαλεί με φλογερά λόγια τους «νεούς άκαδημαϊκούς πολίτας» να συνασπισθών «κατά της άμαθιας και της βαρβαρότητας». Σε μιιά στιγμη όμως τεντώνει το χέρι του μπροστά με χειρονομία μελοδραματική και τότε πέφτει κάτω τό τριζαντό, σωριάζεται κάτω και ή ιδίω, ή ρήτορας σταυροπόδι !

Τό σοβαρό άκροατήριό ζέ μπορούσε πια να κρατήγη τά γέλοια, που ξεέπασαν άβάσταχτα. Ο Όθων έδάγκωνε τα χείλη του κι έκανε υπέρανθρωπος προσπάθειαι να μη γελάση, άλλ' ή Γέρο-Κο-

λοκοτρώνης άφησε την εύθυμια του να έδηλωθή με θύροβο.

Οι άλλοι καθηγητάι έτρεξαν κι έσήκωσαν το δυστυχισμένο ρήτορα, ή όποιος ήταν άπαρηγόρητος. Έπειτα όριζίσθησαν οι καθηγητάι και ή τελετή έτελείωσε. ***

Οι πρώτοι καθηγητάι του Πανεπιστημίου ήταν ή κληρικέ Μισαήλ Άποστολίδης, ή Κοντογόννης, ή Βούρος, ή Αιμίλιος Έρσογχι, ή Λευκίας, ή Δ. Μαυροκοδάτος, ή Γεννάδιος, ή Βάρβας, ή Κ. Νέγρης και ή Έρρίκος Ούλριχ. Οι κοσμητόρες έλέγοντο Σχολάρια. Έτσι ή Λευκίας που άναφέρθηκε ήταν ή πρώτος καθηγητής της Ιστορίας της Ιατρικής, Γενικής Παθολογίας και Θεραπείας και Σχολάρχης της Ιατρικής Σχολής.

Φοιτητάι ένεγράφησαν τακτικοί 52 και μερικοί άκοσταί, άπό ή Κανονισμός άνεγνώρις και τέτοιους. Σήμερα το Έθνικον Πανεπιστήμιον έχει 18.000 φοιτητάς ! Οι φοιτητάι του 1837 δέν ήταν παιδιά άμουστακα, όπως οι περισσότεροι σημερινοί. Ένας φοιτητής της Φιλολογίας, ή Καλαποδής, Γιαννιώτης, είχε κέρσει τά 45 και ή Περικλής Καντάκος, φοιτητής της Ιατρικής, από τη Μάνη, είχε ψαρά γένεια. Οι άλλοι ήταν άνθρωποι επίσης ηλικιωμένοι και φτωχοί ή περισσότεροι.

Δύο εύρωχες μάντρες, ή μιιά έζει που ενε τώρα το Λύκειον Διαληρμά και ή δεύτερη κοντά στην έξκλισία του Άγιου Έλευθερίου, κτελήφθησαν από πρόχειρες παράγκες, ή όποιες έχρησίμευσαν γιά... δωμάτια των φοιτητών. Σε καθένα από τά ξύλινα αυτά παραπήγματα έστεγάζονταν ή ή φοιτητάι, οι όποιοι έφροτίζονταν τά «δωμάτια» αυτά γιατί ήταν πολύ μακριά από τό Πανεπιστήμιον και έχομένους τό γοιτι ήταν φτηνότερα. Ένα άλλο στίτι, το λεγόμενον του «Παπά - Θαύμα», άπέναντι σχεδόν του Πανεπιστημίου, νοικιάστηκε κατά δωμάτια, από τους πιο εύπορους φοιτητάς, γιαι ή μικρη άπόστασις είχε αυξήσει υπερβολικά τις άπαιτήσεις του σπιτινοκόστη.

Η παράδοσις δέν δίδουσε πόσο νοικι έπλήρωνε τοτε κάθε φοιτη ή γιά τό τέταρο του δωματίου, άλλα γιά να σχηματίση κανέ ιδέο, της φοιτητικής φτώχειας του 1837, άρκει ν' άναφέρουμε ότι πολλοί από τους δυστυχισμένους έκινου νέους δέν είχαν να πληρουνουν ούτε τις 10 δραχμές της έγγραφής τους, και ή Κυβέρνησις έδωσε σιαπηφός άόριστη παρτασι της πληρωμής. Έτι τέλος ή Πρωταίος Σχινάς έπλήρωσε α.ο.η τόσθη του τό δικαιομα έγγραφής 32 φοιτητών !

Το πρώτο φοιτητικό ζαχαροπλαστείο ιδρύθηκε άπέναντι του Πανεπιστημίου από ένα Σμυρναίο ονομάτο Βελισσάριον. Πουλούσε μπακλαβάδες, γαλιβάδες, λουκουμάδες και γαλα. Ήταν τό έντενικηρο όλης της φοιτητικής νεολαίας. Από τά κέρδη του ή Βελισσαριών έχτισε σιάς Αθήνας τέσσερα μεγάλα στίτια. Την πρώτη φοιτητική ταρχή υπέκριναν οι φοιτητάι Άναστάσιος Γούδας και Νικ. Κομπονίς. Οι δύο αυτοί ζωηροί άκαδημαϊκοί πολιτάι άνοιξαν καυιά με τον καθηγητή της Άνατομίας και Φυσιολογίας Κ. Μαυροκοδάτο, γιαι βρίζανε «άτελή και άκαταλληλον την μέθοδον της διδασκαλίας του» όπως έγραψαν στην άναφορά τους στην Πρωτανεία. Οι δύο φοιτητάι παρεωσαν με τό μέτρο τους και τους άλλους συναδέλφου, τους, και διαν έμπηξε ή Μυροκοδάτος να παραδώση, τον ύποδεχτήσαν με ποδοκροτήματα. Ο Πρωταίος εκάλεσε την Άστυνομία, ή όποιη έπολιόρησε τό Πανεπιστήμιον, άλλ' εντυχώς, χάρις στην επέμβαση του Πρωταίως τό έπεισόδιο έτελείωσε χωρίς άλλα δυσάρεστα. Οι δύο πρωταίτοι έτιμοφώθησαν με όχθη ήμερών κείτηρη και οι λοιποί «διά δημοσίας έπιπλήξεως», σύμφωνα με τον κανονισμό.

Με τον καιρό άλλοι φοιτητάι έχόνταν από τά διάφορα μέρη της Ελλάδος, νέοι και μεσοκυοι και γέροι άόχη με όπλα καλλιλά ! Άλλοι με φουστανίλες, άλλοι με νηριοτικέ βράκες, άλλοι με βλαγο όπλους, Τέλος, έδωσαν και ένας διδακτορικος έξέτασει. Ήταν ή προαναφερθείς Άναστάσιος Γούδας, στα 1843, ή τον όποιον ή τότε Πρωταίος Μισαήλ Άποστολίδης, κει στην έκθεσί του «αυτός ήτος όστις, παρηγόε διαγωνισόμενος και άριστέως, δάδατω της Ιατρικής άνηροσούη, άξιώθηκε του παρ' άντων έπαινου». Ο Άναστάσιος Γούδας διέπρεπε κατόπιν και ως ιστορικός. Είνε ή συγγραφείς των περ φημών «Παραλληλίων βίων» των άνδρών της Έπαναστάσεως, που άοχη και σήμερα θεωρείται πολύτιμος ιστορική πηγή.

Κατά τον Ιανουάριον του 1839 ή τότε Πρωταίος Γ. Ράλλης είχε καταρτίσει έπιτροπή γιά να συλλεγθών χρήματα και να χι-

Ο πρώτος Πρωταίος Κ. Α. Σχινάς.

ΠΑΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΕΣ

Κι' ό ένας κακά χερόβελα μιά κι' ό άλλος κακά δεματία !..

"Ένας μεγάλος φρενολόγος έδειχνε κάποτε την κλινική του σε μερικούς ξένους συναδέλφους του που τον είχαν επισκεφθή. Όταν κατέβηκαν στον κήπο της κλινικής συνάντησαν ένα νέο πολύ καθώς πρέπει με πρόσωπο γλυκό και μελαγχολικό που νανούριζε στην άγκαλιά του μιά κοούλα.

— "Ορίστε, τους είπε ο γιατρός, ένας απ' τους πειό καλούς μου οικιστόφους : 'Η καλοσύνη προσωποποιημένη ! Είνε ένας φτωχός νέος στον όποιον άρνήθηκαν να δώσουν τό κορίτσι που έλάτρευε. Κατόπιν αυτού έχασε τά λογικά του. Παρηγορείται όμως μ' αυτή τη κοούλα. Την πόνει για τό κορίτσι που άγαπούσε και της λέει ένα σωρό ερωτόλογα...

'Απ' την άκρη του κήπου έφτασε αυτή τη στιγμή κ' ένας μαυιακός τρελλός. Οί φύλακες άρμήσαν άμέσως, και μόλις κατώφθωσαν νά τον σταματήσουν τη στιγμή που ήταν έτοιμος νά πηγή άπάνω στον φρενολόγο και τους επισκέπτες του και νά τους κοιματιάση.

— Αδός, συνέχισε κατόπιν ο φρενολόγος είνε ο άνθρωπος που παντρεύτηκε τό θαυμάτιο κορίτσι που άρνήθηκαν νά δώσουν στον τρελλό με την κοούλα !..

***

Κατάπτε... ένα ποντικό !..

"Ο γιατρός 'Αμπρόντι θυμώνε πολύ όταν τον ένοχλούσαν την νύχτα. Μιά νύχτα που είχε τά νεύρα του γιατί τον ξύπνησαν τά μεσάνυχτα νά δη κάποιον άρρωστο, άκουσε πάλι σε λίγο τό κουδούνι νά χτυπή.

— Τι συμβαίνει ; ρωτάει θυμωμένος.

— Γιατρέ... γρήγορα... τρέξτε !.. ό γυιός μου κατάπτε ένα ποντικό !

— "Ε ! πολύ καλά, πήτε του νά καταπιή και μιά γάτα και άστε με ήσυχο ! άπάντησε ό γιατρός και ξαναπλάγιασε...

***

...Μέτρα κατά της χολέρας

Στά 1840 κάποιος νομάρχης έγραψε στον δήμαρχο της γειτονικής πόλεως νά λάβη έκτακτα μέτρα έναντίον της χολέρας που έκανε θραύσι στην επαρχία του. 'Ο δήμαρχος ποδιαν πολύ πίσω στις γνώσεις βρέθηκε σε άμχανία... Κι' άφού σκέφθηκε κάμ τση ώρα έγραψε τέλος στο νομάρχη ότι είχε κάμει τάς «δε ού σ' ας ε' τοι μ' α' σ' α' σ' α'» και ότι περίμενε την επίδημία με θάρρος.

"Ο Νομάρχης για νά είνε πειό ήσυχος ζήτησε πληροφορίες σχετικάς με τό προφυλακτικά μέτρα του δημάρχου. Και έμαθε ότι ό περιφέρμος αυτού δημοτικού άρχου είχε... άνοιξει από νεκροταφείο τούσους λάκκους όσοι ήσαν και οι... κάτοικοι της πόλεως που διέμενε, ώστε όταν έφθανε κ' έζει ή χολέρα νά τους θάψη όλους χωρίς πολλές δυσκολίες !..

*

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΔΙΣΣΗΣ

Μεταξύ των άλλων περιέργων και σπανίων πραγμάτων που μπορεί να εις ιδη στο περίφημο Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου είνε και ένα ζευγάρι γάντια που τά είχε φορεσει πρό τριακοσίων και πλέον ετών ή βασίλισσα της 'Αγγλίας 'Ελισάβετ. Τά γάντια αυτά προκαλούν μεγάλη περιέργεια και άπορία σε κάθε επισκεπτή του Μουσείου, όχι τόσο γιατί είνε φτιαγμένα από τό μαλακώτερο και εκλεικτώτερο δέρμα, και γιατί είνε κεντημένα με χρυσή κλωστή, όσο γιατί έχουν ένα τέτοιον μέγεθος που σήμερα δεν μπορεί νά βρεθή σε γυναικείο γάντι. 'Ο αντίχειρ από γαντιού αυτού έχει μήκος 12 1/2 εκατοστών και τό πλάτος από τον δείκτη ως τον μικρόν δάκτυλον είνε άνω των 10 εκατοστών. Τό χεράκι λοιπόν που εμπαινε μέσα σ' αυτό τό λευκό γάντι ήταν άρκετά σιβαρό και μπορούσε νά κρατή καλά τό σκήπερο.

'Η ιστορία δεν είνε εις θέσιν νά εξακριβώση αν τό γάντι αυτό ήταν έτσι μεγάλο, επειδή στην 'Αγγλική Αδελή της έποχής εκείνης δεν ένδιεφέροντο και τόσο αν τά γάντια ήσαν λίγο πλατιά ή επειδή ήταν οικογενειακό τά μέλη του βασιλικού οίκου Τυδώρ νά έχουν μεγάλο χέρι. Γιατί και ένα άλλο γάντι που άνήκε στον 'Ερρίκο τον όγδοο, τον πατέρα της 'Ελισάβετ και που βρίσκεται στο ίδιο Μουσείο, έχει έπίσης ύπερφυσιικό μέγεθος. Μιά έπιγραφη μιάς έξηγγελί ότι τό γάντι αυτό τό φορούσε ό βασιλιάς στο κυνήγι με τά γαράκια. Σ' αυτό τό γάντι όμως χωράει μέσα και ένα όλόκληρο γαράκι. Είνε άδύνατον νά τό ιδη κανείς και νά μην φαντασθή ότι θά τό φορούσε κανένας γίγας.

σθει μεγάλο οικοδόμημα για Πανεπιστήμιο. Στην έπιτροπή αυτή ήταν μέλη και οι Θεόδ. Κολοκοτρώνης, 'Ανδρ. Ζαΐμης και Γ. Κουντουριώτης. Στις 5 Μοΐου άνακοινώθηκε στην 'Επιτροπή ότι ό Βασιλεύς "Όθων ένεκρινε τό σχέδιο του Πανεπιστημιακού μεγάρου που είχε έπινοήσει ό Δαυός άρχιτέκτων Χρ. Χάνσον και τον τόπο που θά χτισθή έκει που είνε σήμερα. 'Η δαπάνη ύπολογίστηκε σε 170 000 δραχμές. Στις 7 'Ιουλίου 1839 έγινε ή τελετή της κατασκευής του θεμελίου λίθου με κάθε έπισημότητα. Στις 8 π. μ. ό "Όθων, ζητωκραυγάζομενος απ' τά πλήθη, κατέβηκε από την Βασιλική Παράσάδι (έτσι ονομάζαν ή εφημερίδες τότε τη Βασιλική 'Εξέδρα), έληξε από τη χείρα του Πρωτάνεως κ' έστρεψε στο άγκωνάρι, που ήταν έπίτηδες βαθυλωμένο, μιά πλήρη συλλογή απ' όλα τά 'Ελληνικά νομίσματα που είχαν κυκλοφορήσει από τον καιρό της 'Ελληνικής 'Επανάστασης. 'Ερριξε άκόμη αέσα στην τρύπα κ' ένα χρυσό μετάλλιο που είχε έπίτηδες για την περίπτωση κατασκευασθεί. Τουτό, στη μιά του όφι έφερε την εικόνα του Βασιλέως με την έπιγραφή : ΘΘΩΝ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ και στην άλλη της λέξεις : ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ. "Ερριξε τέλος κ' ένα άσημενιο μετάλλιο, με την εικόνα του Βασιλέως από τη μιά όφι και την έπιγραφή : ΟΤΤΟ ΒΗΧ ΓΡΑΕΚΙΕ, και από την άλλη όφι την έπιγραφή : ΓΡΑΕΚΙΑ ΡΕΔΙΥΙΝΑ ('Ελλάς άναγεννηθείσα).

"Επειτα, ό Βασιλεύς έχρισε την τρύπα με άσβέτη. και οι χτίστες έβλάν επάνω ένα μίσμαρο με την άκόλουθη έπιγραφή :

«'Ελληνικήν Πανεπιστήμιον, άνεγειν εν συνδρομή 'Ελλήνων και Φιλελλήνων τώ Ζ' έτει της Βασιλείας "Όθωνος, τώ Πρώτω, την 2 τού 'Ιουλίου 1839»

"Όλα αυτά βρίσκονται σήμερα στο θεμέλιο του 'Εθνικού Πανεπιστημίου που άκμάζει, έπειτα από τση σχεδόν μιάς ένεννηκονταετίας.

***

Διηγούντα τό άκόλουθο σχετικά άνεκδοτό : Την έποχή που χτισσινε τό Πανεπιστήμιο, ό Βασιλεύς έπέρασε έφιππος και είδε τον Κολοκοτρώνη ξαπλωμένο με την κάπα του στον ήλιο, κάπου έξρι κοντό, όπου τότε ήταν χωρ φια. "Ο Γέρος, όταν είδε τό Βασιλέα, σηκώθηκε με σεβασμό και ό "Όθων του είπε :

— Στρατηγέ, πώς σάς φαίνεται αυτό τό μεγάλο σχολείο που χτίζουμε ;

— Να σου πώ, Βασιλιά μου : Μου φαίνεται πώς έτούτο εδώ δεν έπρεπε νά χτισθή κοντά σε κείνο (και έδειξε τό παλάτι), γιατί φαβαίμαι ότι τούτο θά φήη έκεινο !

'Η προφητεία του Κολοκοτρώνη έπληθήεσε, γιατί στην ετινάσταση του 1862, που έδιωσε τον "Όθωνα, έπρωτοστάτησαν φοιτηταί και διδάκτορες του Πανεπιστημίου.

"Ο ποιητής Γ. Τερτσέτης διηγείται ένα άλλο άνεκδοτό : Μιά μέρα, ό Κολοκοτρώνης σεβριάνιςε στην κάμαρά του, στας 'Αθήνας, επάνω - κάτω, ενώ ό γυιος του ό Κολίνος, φαίνεται, έγραφε. "Ο Γέρος ήτανε συλλογισμένος. Σε μιά στιγμή, στέζεται απότομα και τον ρωτάει :

— Κολίνε, ποιό νομίζεις ότι είνε τό έθνικό σπίτι της 'Ελλάδος ;

— Ο Κολίνος του άποκρίθηκε άμέσως :
— Τό παλάτι του Βασιλέως.
— Τό Παλάτι του Βασιλέως ; όχι ! Τό Πανεπιστήμιο !

***

'Η έργασίες της οικοδομής έπροχωρούσαν γοργά. "Ο Κολοκοτρώνης, άκουμπώντας στη μαγκούρα του, έπήγαινε συχνά νά έπιβλέπη τους μαστόρους, τό ίδιο και ό Ζαΐμης που ήταν έπίσης μέλος της 'Επιτροπής. Στά 1843 τό χτίριο ήταν έτοιμο, γίνηκαν τά έγκαίνια και κατά τά μέσα του Νοεμβρίου άρχισαν τά μαθήματα.

'Ο Παλαιός Φοιτητής

*

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΟΛΤΑΙΡΟΥ

Στά 1730 έξεδόθη ένα έξαιρετικά άνόητο βιβλίο με τον τίτλο «'Η ψυχή των ζώων». 'Η πρώτη δουλειά του συγγραφέως του, μόλις κυκλοφόρησε τό βιβλίο του, ήταν νά επισκεφθή τον Βολταίρο και νά του ζητήση τη γνώμη του γι' αυτό.

— Το βιβιακτε άριστα ψυχολογούμενο ;... τον ρώτησε.
— Βεβαίωτα ! απήνησεν ό Βολταίρος. Φαίνεται ότι έχετε καταγίνει πολύ μελτώντας τους... όμοίους σας !..

Γιά τον Βολταίρο διηγούντα άκόμη τό έξης άνεκδοτό : Κάποτε που εφλοξενείτο απ' τον φίλο του Καμρέ, άββά της Σενονής, εκλεινοταν κάθε πρωί έπί ώρες μεσα στην φαντασμα βιβλιοθήκη της Μονής, και έτοιμαζε ένα νεο του έργο. Το απογευμα δε, για νά ξεκουρασθή λίγο, έπήγαινε στο παρεκκλήσιο, ύποβασταζόμενος από τον γεμμάτευ του, ό όποιος ήταν διαμαρτυρόμενος.

Μιά μέρα τους συνήνησε έτσι μαζί και τους δύο ό Μαρκήσιος ντ' Αρζαν, ό οποίος στρεφώς προς τον Βολταίρο του είπε :

— Ηρώτη φορα στη ζωή μου βλέπω την 'Αθία, νά πηγαίνει στην 'Εκκλησία στηριζόμενη έπί της... Αίρεσεος !..

